

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 11 maja 2013 r. funkcjonariusze z Komendy Powiatowej Policji w Z.: P. W. i W. G. pełnili służbę na drodze(...) w pobliżu skrzyżowania do miejscowości D., gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 70 km/h Funkcjonariusze prowadzili czynności kontrole pojazdów w związku z przekraczaniem prędkości. Pomiaru dokonywali za pomocą laserowego urządzenia (...) 20 – 20 100LR nr fabryczny (...), rok produkcji 2012 r. wyprodukowanego przez (...), 7070 S. T. W., C., CO (...) USA.

Dowód:

- zeznania P. W. k. 37v- 38;
- zeznania W. G. k. 44v;
- notatka urzędowa z dnia 11.05.2013 r. k. 1;
- świadectwo legalizacji k. 3, 35;
- certyfikat kalibracji k. 36;

W czasie prowadzonej kontroli drogą krajową K-8 od strony B. w kierunku K. jechał obwiniony A. C. (1). Poruszał się jako kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...).

Około godziny 12.35 A. C. (1) dojechał do miejsca, w którym stali funkcjonariusze Policji. Jechał z prędkością 94 km/h. P. W. dokonał pomiaru prędkości kierując urządzenie konkretnie na pojazd obwinionego. Miernik wskazał przekroczenie prędkości o 24 km/h.

Obwinionego zatrzymano do kontroli drogowej. Mężczyzna był zaskoczony, że właśnie w tym miejscu funkcjonariusze prowadzili pomiar prędkości. A. C. twierdził, że od wielu lat nie odbywał się on w tym miejscu. Kwestionował legalność urządzenia, którym dokonano pomiaru. Miał wątpliwości, czy nie jest to urządzenie typu ISKRA. Oglądał je. Funkcjonariusze okazali mu również dokumenty legalizacji. Poinformowali również, że za popełnione przez wykroczenie przekroczenia prędkości nałożony zostanie na jego mandat w wysokości 200 zł oraz cztery punkty karne. Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu. Twierdził również, że jest z daleka i nie będzie uczestniczył w przesłuchaniu.

Dowód:

- zeznania P. W. k. 37v- 38;
- zeznania W. G. k. 44v;
- notatka urzędowa z dnia 11.05.2013 r. k. 1;
- świadectwo legalizacji k. 3, 35;
- certyfikat kalibracji k. 36;

Urządzenie (...) 20 – 20 100LR nr fabryczny (...) jest laserowym przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym spełniającym wymagania rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 09 listopada 2007 r. w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawadzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej

tych przyrządów pomiarowych (Dz.U. nr 225, poz. 1663). Przyrząd w chwili kontroli posiadał ważne świadectwo legalizacji i certyfikat kalibracji.

Dowód:

- zeznania P. W. k. 37v- 38;
- zeznania W. G. k. 44v;
- notatka urzędowa z dnia 11.05.2013 r. k. 1;
- świadectwo legalizacji k. 3, 35;
- certyfikat kalibracji k. 36;

A. C. (1), pomimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na przesłuchanie w toku czynności wyjaśniających. Będąc prawidłowo wezwany nie stawiał się również przed Sądem.

Dowód:

- zapisek urzędowy k. 5;
- protokoły rozpraw k. 37, 44.

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina A. C. (1) nie budzi wątpliwości.

Ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zeznań funkcjonariuszy Policji: P. W. i W. G. potwierdzonych notatką urzędową z dnia 11 maja 2013 r., a także świadectwa legalizacji urządzenia (...) 20 – 20 100LR nr fabryczny (...) oraz certyfikatu kalibracji.

P. W. i W. G. zgodnie opisali okoliczności dotyczące prowadzonej kontroli odcinka drogi K- 8 jak i powód zatrzymania obwinionego. Obaj zgodnie twierdzili, że powodem zatrzymania A. C. (1) było przekroczenie prędkości ujawnione przy użyciu laserowego urządzenia, miernika. Ponadto P. W. dokładnie opisał przyrząd, którym dokonał pomiaru prędkości. Twierdził, że był to miernik laserowy, który mierzył prędkość jednego konkretnego pojazdu. Zeznał, że przyrząd ten posiada wizjer, w którym widać laserową wiązkę skierowaną na konkretny pojazd. Nie miał też wątpliwości, że dokonał pomiaru pojazdu, którym poruszał się obwiniony. Opisał także przebieg kontroli. Z jego zeznań wynikało, że po zatrzymaniu obwiniony był zaskoczony i twierdził, że od wielu lat w tym miejscu nikt nie kontrował prędkości. Świadek zeznał, że w trakcie wykonywania czynności A. C. (1) kwestionował w istocie legalność urządzenia, którym dokonano pomiaru. Miał wątpliwości, czy nie jest to urządzenie typu I.. Z zeznań świadka wynikało, że okazano dokumenty legalizacji. Powyższe potwierdził W. G.. Stanowczo twierdził, że obwiniony kwestionował jedynie legalność urządzenia.

Zdaniem Sądu zeznania funkcjonariuszy Policji w omówionym wyżej zakresie stanowią w pełni wiarygodne i obiektywne źródło dowodowe. Są one bowiem zgodne, spójne i wzajemnie ze sobą korespondują. Wprawdzie w/w nie pamiętali dokładnie wszystkich okoliczności związanych z podjętą przez nich kontrolą, to jednak okoliczność ta nie mogła dyskwalifikować ich zeznań. Świadczyli składali zeznania dopiero przed Sądem, w tej sytuacji z uwagi na upływ czasu oraz ilość innych podobnych kontroli mogli nie pamiętać dokładnie m.in. parametrów prędkości przekroczonych przez obwinionego. Zdaniem Sądu jest to w pełni zrozumiałe i w żaden sposób nie może wpływać na wiarygodność zeznań. Zawłaszcza, że te znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu. Sąd nie dopatrywał się też innych powodów, które podważałyby wiarygodność zeznań funkcjonariuszy Policji. Świadczyli są osobami obcymi dla obwinionego i nie mieli żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać go i pomawiać o takie zachowania, które w rzeczywistości nie miałyby miejsca. Zwłaszcza, że popełnione wykroczenie ujawnili

w trakcie pełnienia obowiązków służbowych, co dodatkowo wpływa na bezstronność przekazywanych przez nich relacji. Ponadto jak wynika z zeznań P. W. prowadzone czynności dotyczyły kierujących przekraczających prędkość. W tej sytuacji oczywistym dla Sądu jest, że zatrzymanie A. C. (1) spowodowane było ewidentnym wykroczeniem popełnionym przez niego.

Jak wynika ze świadectwa legalizacji oraz certyfikatu kalibracji pomiaru prędkości dokonano urządzeniem (...) 20 – 20 100LR nr fabryczny (...), które jest laserowym przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, które spełnia wymagania rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 09 listopada 2007 r. w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawadzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz.U. nr 225, poz. 1663). Przyrząd ten posiadał również ważne świadectwo legalizacji tj. do dnia 30 listopada 2013 r. oraz certyfikat kalibracji. W tej sytuacji wynik pomiaru nie budził żadnej wątpliwości i zastrzeżeń.

W świetle omówionego wyżej materiału dowodowego Sąd nie miał wątpliwości, że A. C. (1) przekroczył dozwoloną prędkość o 24 km/h albowiem poruszał się z prędkością 94 km/h w obszarze gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 70 km/h. Przy czym należało zmienić kwalifikację prawną czynu przyjmując, iż obwiniony swoim zachowaniem naruszył dyspozycję przepisu art. 92 a kw.

Sąd przeprowadził w niniejszej sprawie rozprawę zaocznie, ponieważ obwiniony pomimo prawidłowego wezwania nie stawił się na rozprawę bez usprawiedliwienia. W świetle art. 71 § 4 kpow nie było żadnych przeszkód formalnych do procedowania zaocznego. Obecność obwinionego i zapoznanie się z jego stanowiskiem nie było konieczne, gdyż materiał dowodowy w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji nie budził żadnych wątpliwości.

Ustalając rodzaj i wymiar kary Sąd wziął pod uwagę szkodliwość społeczną czynu, rodzaj naruszonych obowiązków okoliczności zdarzenia, wielkość przekroczenia prędkości. Nie bez znaczenia jest to iż kierujący nagminnie dopuszczają się podobnych wykroczeń, co często prowadzi do tragicznych w skutkach zdarzeń.

W tej sytuacji uwzględniając także sytuację majątkową obwinionego w tym fakt, iż stać go na obrońcę Sąd doszedł do przekonania iż kara grzywny 100 zł będzie adekwatna do stopnia winy i szkodliwości czynu. Zaspokoi również poczucie sprawiedliwości i będzie odpowiednią przestrożą dla A. C. (1) na przyszłość.

Na podstawie art. 118 § 1 kpow i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r., o opłatach w sprawach karnych i § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 zł oraz wymierzono mu opłatę w kwocie 30 zł.